

[Tharkil Kristensen.]

at der ikke foreligger en ny lov, må man, så vidt jeg kan se, have en normeringslov som sædvanlig. Men jeg vil gerne bede den højtærede finansminister supplere sine udtalelser på dette punkt og oplyse, om han mener, at normeringslovsspørgsmålet kan udsættes, hvis man ikke har klarhed i lønningsskmissionen eller her i tinget om kommissionens resultater, når vi er nået frem til det nye finansårs begyndelse.

Der er også et andet område, hvor der forberedes en ny lovgivning. Jeg tænker på forsvaret — vi venter jo, at der kommer forslag om en ny forsvarsordning. Jeg ved ikke, hvornår det bliver, eller hvordan forslaget kommer til at se ud, men skal blot fremhæve, at her er også et af de punkter, hvor vi ikke ved, hvordan ny lovgivning vil påvirke den finansielle balance.

Jeg kunne for så vidt have nævnt skoleproblemet som et tredje punkt, hvor der på samme måde er usikkerhed. Vi ved heller ikke, hvordan den ny skolelov bliver, og i hvilket tempo den kan gennemføres.

Hvad angår det finansielle billede, som det foreligger i øjeblikket, var det et hovedpunkt i den højtærede finansministers tale, at vi ligesom er ved at nå en ny fase i den finansielle udvikling her i efterkrigstiden; dette synspunkt har den højtærede finansminister uddybet yderligere i et foredrag i aftes i Nationaløkonomisk Forening, og dette foredrag er derved på en vis måde blevet et tillæg til og en fortsættelse af finanslovfremsettelsen. Jeg vil derfor tillade mig at komme med visse kommentarer både til fremsættelsestalen og til den højtærede ministers foredrag i Nationaløkonomisk Forening.

Den finansielle balance i dag er præget af, at man flere gange i de senere år af hensyn til valutabalancen har gennemført finanspolitiske foranstaltninger, senest som bekendt i sommer, hvor der blev gennemført visse nye afgifter, visse besparelsesforanstaltninger og vedtaget et stabiliseringslån. Som følge deraf er den rent statsfinansielle stilling i øjeblikket forbedret væsentligt i forhold til, hvad man kunne have ventet sidste forår.

Det store spørgsmål er naturligvis, hvordan det vil gå med den samfundsøkonomiske balance. Det er til syvende og sidst det

afgørende, og de finanspolitiske foranstaltninger har jo hovedsagelig haft til formål at påvirke denne samfundsøkonomiske balance. Den har jeg noget at sige om på et senere tidspunkt; jeg skal i øjeblikket holde mig til det rent statsfinansielle.

Her var det et hovedpunkt i den højtærede finansministers tale, at vi nu er omtrent ved at nå det punkt, hvor der er, hvad man kunne kalde total balance, idet de løbende indtægter, heri dog iberegnet stabiliseringslånet, nu er så store, at de i resten af dette finansår og i det kommende finansår stort set skulle kunne dække statens udgifter både til drift, til anlæg og til udlånsvirksomhed — altså på kapitalbudgettet — herunder også tilbagebetaling af de statslån, der efterhånden forfalder, dette dog, forstod jeg, under forudsætning af, at præmieobligationslånet bliver fornyet næste år, og det skulle betyde, som også finansministeren fremhævede i sin tale, at staten stort set i den nærmeste fremtid ikke skulle behøve at sælge statsobligationer, sådan som vi i så høj grad har gjort det siden efteråret 1951 som et led i den samlede finanspolitik.

I sit foredrag i aftes gik den højtærede finansminister det skridt videre, at han prøvede at se længere frem, og han forudså en tid, hvor ikke blot de indtægter, staten råder over, kan dække de udgifter, jeg her har nævnt, men hvor der måske derudover bliver penge tilovers. Den højtærede minister meddelte i sit foredrag, hvilke anvendelser man kunne give de penge, der på den måde blev i overskud ud over udgifterne til drift og anlæg og kapitalformål, og det punkt skal jeg senere vende tilbage til. Men jeg finder anledning til at understrege — det tror jeg der er grund til, fordi det kun i ringe grad skinnede igennem i finansministerens fremsættelsestale og foredrag — at før vi når det punkt, hvor der på denne måde kan tænkes at blive en del penge tilovers, ser det ud til, at vi kommer til at gennemløbe en fase, hvor der igen bliver brug for at sælge statsobligationer. Vi er altså ikke ude af den periode, hvor dette hører med til vore overvejelser.

Jeg nævner følgende grunde hertil. For det første er der opkrævningen af stabiliseringslånet, som jo hører op. Vi har en vis opkrævning i dette finansår og fuld opkræv-